

[Jens Peter Jensen.]

ret igennem iværksættelse af offentlige arbejder.

Lovgivningen er forfejlet og burde simpelt hen opgives. Det var det, dette lovforslag burde være gået ud på. Men det vil regeringen åbenbart ikke, og derfor vil jeg som medlem af oppositionen se det som en væsentlig opgave at bøde på de fejltagelser, regeringen gør sig skyldig i, uden at mit parti af den grund vil tilsiige nogen støtte til lovgivningen som sådan.

Jeg kan ikke tilbageholde en bemærkning om, at finansministeren vendte det døve øre til, da erhvervslederne bankede på døren. Der blev først lydørhed, da der meldte sig røster fra arbejdspladserne, glædeligvis i mange tilfælde sammen med virksomhedslederne, de kom hånd i hånd, og det var en dejlig form for økonomisk demokrati, finansministeren dér havde lejlighed til at stifte bekendtskab med. Først så blev der lydørhed. Jeg har ikke noget imod, at det er gået på den måde, for medarbejderne i virksomheden er jo en helt afgørende faktor i vort produktionsliv.

Jeg håber altså, at vi kan komme videre med revisionen af lovgivningen, selv om jeg har forstået på nogle referater, at statsministeren synes at have sat bom for yderligere indrømmelser. Jeg går ud fra, at det er noget af den slags, man ikke skal tage for det fulde pålydende, men at vi virkelig reelt kan diskutere en revision.

Så lagde jeg mærke til, at den socialdemokratiske ordfører ligesom havde en indre trang, der skulle have udløsning, til at fortælle, at denne regering ikke er snublet i starten. Ja, vi kan jo alle sammen se, at den sidder endnu. Men den opfører sig på en sådan måde, at den vil tegne et billede i offentligheden af sig selv som den dristige regering, der tør, hvor andre ikke turde. Men det er jo en dristighed, der er ved at antage samme karakter som den, en mand udviser, når han springer ud fra Rundetårn. Det kan godt være, at regeringen skulle besinde sig lidt på den praktiske parlamentariske fremgangsmåde, den er ved at tillægge sig, spekulere en lille smule på, om det er politisk holdbart at bære sig ad på den måde, for jeg vil sige til hr. Orla Møller: regeringen kan godt komme i en situation, hvor den beklager,

at vi ikke er ret mange, der kender teksten fra den gamle bønnebog under overskriften „Kort bøn at bede for den, der falder ud fra et tårn.“

Dahlgaard: Da denne lovgivning var til behandling for 5 uger siden, blev der fremsat mange kritiske bemærkninger. Jeg kom selv med mange meget kritiske bemærkninger, og jeg har nu med anledning i det foreliggende lovforslag gennemgået forhandlingerne for at se, om kritikken har været for hård. Jeg er kommet til det resultat, at det har den ikke. På de fleste eller i hvert fald mange områder, hvor kritikken dengang havde principiel karakter, må man sige, at kritikken siden har fået et dokumentarisk grundlag.

Det kan måske have en vis interesse, også for at vurdere regeringens politik, at se lidt på, hvordan regeringens egne motiveringer for denne lovgivning ligesom har skiftet karakter i løbet af de 5 uger. Dengang da lovforslaget om importafgift blev fremsat den 19. oktober 1971, udtalte finansministeren i sin fremsættelsestale — jeg henviser til Folketingets Forhandlinger, 1971-72, sp. 44:

„Formålet er først og fremmest at muliggøre en stærkt tiltrængt stabilisering af byerhvervenes konkurrenceevne både på eksportmarkedet og på hjemmemarkedet. Importafgiften eller særtolden, om man vil, skal altså indgå som et led i regeringens samlede aktive erhvervs politik. Den skal sikre beskæftigelsen, som regeringen tillægger den største betydning.“

Det var der ligesom lidt fanfare over. Nu skulle der igen føres økonomisk politik i Danmark, som statsministeren udtrykte det.

Når vi ser på, hvordan den samme lov i dag motiveres — og jeg henviser til finansministerens fremsættelse, Folketingstidende 1971-72, sp. 800, hedder det:

„Loven er ikke gennemført for at få penge i statskassen eller for at opnå en generel begrænsning i den samlede efterspørgsel. Den er gennemført for ved en begrænsning af selve importen at opnå en stærkt tiltrængt bedring i vor handels- og betalingsbalance.“

Det er altså det mere indsnævrede formål, som loven har nu: at medføre en forbedring